

2 WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lipca 2021 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny – Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Hanna Bartkowiak

Sędziowie: Leszek Matuszewski

3 Mariusz Sygrela

4 Protokolant: apl. prok. Aneta Kozaczuk

6 przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Pile Michała Jopka

7 po rozpoznaniu w dniu 22 lipca 2021 r.

sprawy **J. W.** oskarżonej z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 231 § 1 i 2 kk, **P. J.** oskarżonego z art. 231 § 1 i 2 kk w zw. z art. 12 § 1 kk oraz **T. P.** oskarżonego z art. 231 § 1 i 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

8 od wyroku Sądu Rejonowego w Pile

9 z dnia 3 marca 2021 r., sygn. akt II K 844/19

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Pile do ponownego rozpoznania.

Mariusz Sygrela Hanna Bartkowiak Leszek Matuszewski

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 616/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Pile z dnia 3 marca 2021 r., sygn. akt II K 844/19

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia**0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

w całości

na niekorzyść

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC

ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk, art. 193 kpk, art. 167 § 1 kpk w zw. z art. 170 § 1 kpk i art. 366 § 1 kpk albowiem Sąd I instancji mimo wniosku prokuratora zawartego w akcie oskarżenia o przesłuchanie biegłych M. H. (biegła rewident) i D. B. (biegły informatyk) nie wezwał tych osób na rozprawę i nie uzyskał od nich uzupełniającej ustnej opinii, a następnie dokonywał ustaleń na podstawie środków dowodowych, które były sprzeczne z pisemnymi opiniami biegłych.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Za chybione Sąd Okręgowy uznał stanowisko oskarżyciela publicznego jakoby Sąd Rejonowy dopuścił się obrazy przepisów proceduralnych z uwagi na zaniechanie wezwania na rozprawę biegłych M. H. oraz D. B. w celu złożenia uzupełniających ustnych opinii. Zauważyć należy, że w akcie oskarżenia skierowanym do Sądu I instancji nie został zawarty wniosek o wezwanie wymienionych biegłych na rozprawę i uzyskanie od nich uzupełniającej ustnej opinii. W załączniku do aktu oskarżenia znajduje się lista osób podlegających wezwaniu na rozprawę, którą należy poczytywać jako wniosek prokuratora o przesłuchanie wskazanych w tym miejscu osób na rozprawie przez Sąd meriti, jednakże nie zostali w tej liście uwzględnieni biegli M. H. i D. B.. Następnie w omawianym</p>		

załączniku zawarty został wykaz dowodów podlegających ujawnieniu na rozprawie, gdzie na końcu prokurator wymienił biegłych M. H. i D. B., czego z uwagi na sposób skonstruowania załącznika do aktu oskarżenia nie można zdaniem Sądu odwoławczego interpretować jako wniosku o wezwanie biegłych na rozprawę celem wydania ustnej opinii. W ramach omawianego zarzutu konieczne jest także wskazanie na bezczynność prokuratora w toku postępowania rozpoznawczego przed Sądem I instancji, polegającą na tym, iż obecny na rozprawie oskarżyciel publiczny nie wnioskował o zobowiązanie biegłych do wydania ustnej opinii uzupełniającej i wezwania ich w tym celu do sądu. Co więcej, prokurator nie wskazywał również by opinie wydane przez biegłych M. H., czy D. B. były niepełne, niejasne, czy obarczone sprzecznościami (art. 201 kpk), a tylko stwierdzenie wystąpienia takich cech mogło by stanowić podstawę dla powołania tych samych biegłych dla wydania opinii uzupełniającej w formie ustnej lub pisemnej. Nie sposób pominąć również tego, że na ostatnim terminie rozprawy przed wydaniem zaskarżonego wyroku prokurator oświadczył, że nie żąda uzupełnienia przewodu sądowego i nie złożył żadnych wniosków dowodowych wymagających rozpoznania przez Sąd I instancji. W takich okolicznościach nie zasługiwało na akceptację twierdzenie apelującego, że wskazanie w akcie oskarżenia danych osobowych M. H. i D. B. w rubryce (...) umieszczonej pod „Listą osób podlegających wezwaniu na rozprawę” oraz „Wykazem dowodów podlegających ujawnieniu na rozprawie” stanowiło wniosek o wezwanie tych osób

na rozprawę celem wydania przez nich uzupełniającej ustnej opinii. Odmienne stanowisko prokuratora nie znajdowało racjonalnego potwierdzenia w aktach sprawy oraz koniecznej w takim wypadku inicjatywie dowodowej oskarżyciela publicznego w trakcie postępowania pierwszoinstancyjnego odnośnie dowodu z uzupełniającej ustnej opinii biegłych. Skoro nie został złożony przez oskarżyciela publicznego formalny wniosek o dopuszczenie dowodu z uzupełniających ustnych opinii biegłych nie może być mowy o naruszeniu przez Sąd Rejonowy przepisu art. 170 § 1 kpk, czy tym bardziej art. 193 kpk regulującego przesłanki uzasadniające wydanie w danej sprawie opinii biegłego. Prawdą jest, że przepis art. 167 kpk nakłada na Sąd meriti obowiązek przeprowadzenia dowodów z urzędu, ale tylko w takim zakresie, w jakim jest to niezbędne dla wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy – innymi słowy – w jakim jest to niezbędne dla prawidłowego wyrokowania. Sąd orzekający ma zatem obowiązek dochodzenia do prawdy obiektywnej również w sytuacji, gdy strony nie wnoszą o przeprowadzenie nowych dowodów, ale dopiero wówczas, gdy dokonując oceny dowodów sam uzna, że materiał dowodowy jest niepełny i nasuwa wątpliwości co do stanu faktycznego sprawy. Wynika to z tego, że obowiązek przeprowadzenia dowodów z urzędu ma charakter nadzwyczajny, a jego rolą nie jest zwolnienie strony postępowania od wykazania inicjatywy dowodowej w kierunku determinowanym jej interesem procesowym (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2020 r., sygn. akt V KK 323/20, Lex

nr 3126993; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 lipca 2020 r., sygn. akt II KK 184/20, Lex nr 3127099). W tej konkretnej sprawie Sąd Rejonowy słusznie nie stwierdził podstaw dla dopuszczenia z urzędu dowodu z uzupełniającej ustnej opinii biegłych, ponieważ wydane przez biegłych pisemne opinie nie charakteryzowały się żadną z cech wymienionych w art. 201 kpk i dlatego nie było podstaw dla zasięgania opinii uzupełniającej, czy też tym bardziej dopuszczenia nowej opinii. Opinie pisemne biegłych M. H. (w uzasadnieniu Sądu Rejonowego błędnie podano nazwisko H.) i D. B. zostały poddane stosownej ocenie ze strony organu orzekającego w I instancji i uznane w całości za przydatny i miarodajny materiał dowodowy. To natomiast, że stan faktyczny nie został ustalony w całości zgodnie z treścią wydanych przez biegłych opinii nie oznacza, że zachodziła (wbrew oczekiwaniom prokuratora) konieczność dopuszczenia uzupełniającej ustnej opinii, a jest to jedynie pokłosie nieprawidłowości jakich Sąd I instancji dopuścił się w trakcie przeprowadzania oceny dowodów oraz błędnego wnioskowania co do braku podstaw faktycznych i prawnych dla przypisania oskarżonym odpowiedzialności karnej za zarzucane im przestępstwa, o czym będzie jeszcze mowa w dalszej części niniejszego uzasadnienia.

Przed przystąpieniem do weryfikacji poprawności czynności oceny dowodów pod kątem ich wiarygodności niezbędne było jeszcze krótkie odniesienie się do nadmiernie rozbudowanych rozważań apelującego prokuratora prowadzących się do krytyki zaniechań Sądu niższej instancji w

zakresie braku ustaleń dokładnej daty i okoliczności powstania Liceum Ogólnokształcącego Mistrzostwa Sportowego w Piłce Siatkowej w P. (dalej: LO MS), a także objęcia stanowiska dyrektora tej jednostki przez oskarżonego P. J.. Wszystkie te opisane w apelacji bardzo szeroko zagadnienia powiązane z powstaniem wymienionego wyżej liceum ogólnokształcącego, jak trafnie uznał Sąd Rejonowy nie miały znaczenia dla niniejszej sprawy, której przedmiotem jest odpowiedzialność karna J. W., P. J. i T. P. za popełnienie przestępstw z art. 231 kk, do których miało dojść w trakcie przeprowadzania dwóch konkursów na stanowisko urzędnicze głównej księgowej we wspomnianej wyżej placówce dydaktycznej oraz w I Liceum Ogólnokształcącym w P. (dalej: I LO) mających miejsce w latach 2014 oraz 2018 r. oraz przy powierzeniu K. Ł. z dniem 2 września 2013 r. pełnienia obowiązków głównej księgowej w LO MS. Wobec tego zadaniem organu meriti było zbadanie, czy rzeczywiście w trakcie przeprowadzania wymienionych konkursów i przy powierzeniu K. Ł. obowiązków głównej księgowej doszło do przekroczenia uprawnień przez funkcjonariuszy publicznych, którym zostały postawione w tym postępowaniu zarzuty karne i dla prawidłowego ustalenia tych okoliczności nie było potrzeby badania kiedy dokładnie powstało LO MS, czy była uzasadniona podstawa dla wyodrębnienia tej jednostki edukacyjnej z Zespołu Szkół im. (...), powołania osobnej dyrekcji i ogłaszania naboru na stanowisko głównego księgowego w ramach konkursu. Wystarczające dla nakreślenia tła sytuacyjnego

inkryminowanych zdarzeń były zeznania przesłuchanych w charakterze świadków przedstawicieli Starostwa P. (M. M., Ł. Z., czy S. P.). Mając to wszystko na względzie, Sąd Okręgowy jako trafne ocenił odstąpienie przez Sąd Rejonowy od dokładniejszego weryfikowania tych okoliczności, czy tym bardziej dopuszczania dodatkowych dowodów w tym zakresie, o których pisał w środku odwoławczym prokurator. Warto jeszcze dodać w tym miejscu, że fakt przeniesienia LO MS do budynku I LO w P. przy ul. (...), powołania nowego dyrektora tej placówki edukacyjnej oraz konieczność zatrudnienia głównej księgowej nie usprawiedliwiały w żaden sposób powołania na to stanowisko K. Ł., która nie spełniała wszystkich ustawowych wymagań na to stanowisko. Komisja konkursowa powołana przez dyrektora P. J. miała obowiązek wybrać na to ważne i odpowiedzialne stanowisko osobę spełniającą wszystkie wymagania ustawowe. Podstawowym zadaniem każdej komisji konkursowej jest formalne zweryfikowanie każdej ze zgłoszonych kandydatur pod kątem spełnienia wymagań odnośnie wykształcenia, doświadczenia, praktyki zawodowej na dane stanowisko. Tymczasem tego obowiązku komisja przeprowadzająca konkurs na główną księgową w LO MS nie wypełniła i na skutek tego na stanowisko została wybrana osoba nie posiadająca odpowiedniej praktyki w księgowości. W tym kontekście zatem należało przyznać rację prokuratorowi, że konieczność pilnego powołania głównego księgowego w nowo wyodrębnianej placówce - LO MS nie usprawiedliwiała przekroczenia

<p>uprawnień przez członków komisji konkursowej: J. W., P. J. i T. P.. W związku z powyższym za błędne uznać należało stanowisko Sądu Rejonowego, który utrzymywał, że powierzenie obowiązków głównej księgowej K. Ł. i następnie wybranie jej kandydatury w trakcie przeprowadzonego konkursu (mimo niespełniania przez nią wymagań co do wykształcenia i stażu) było działaniem dla dobra interesu publicznego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia potwierdziła trafność wniosku prokuratora o wydanie orzeczenia o charakterze kasatoryjnym. Niemniej jednak taki wyrok nie wynikał z błędów proceduralnych omówionych wyżej, a był on następstwem nieprawidłowej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, która doprowadziła Sąd Rejonowy do błędnego wniosku, że oskarżonym J. W., P. J. i T. P. nie można przypisać przynajmniej częściowej odpowiedzialności karnej za zarzucane im czyny zabronione, o czym będzie dokładnie mowa dalej.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	

<p>3.2.</p>	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżeni J. W., P. J. i T. P. nie dopuścili się zarzucanych im przestępstw, podczas gdy prawidłowa analiza środków dowodowych zgromadzonych w sprawie, w tym przede wszystkim właściwa ocena ich wyjaśnień w kontekście pozostałego materiału dowodowego prowadzi do przekonania, iż wszystkie w/w osoby swoim zachowaniem wyczerpały znamiona zarzucanych im występów.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>W kolejnym kroku Sąd Okręgowy postanowił zweryfikować poprawność oceny dowodów dokonanej przez organ pierwszoinstancyjny, gdyż oskarżyciel publiczny w środку odwoławczym poświęcił wiele uwagi wykazaniu, że ta czynność nie została przeprowadzona w sposób prawidłowy. Niemniej jednak zaznaczyć trzeba, że prokurator błędnie opisał siebie uchybienia organu I instancji zakwalifikował jako zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, skoro pierwotne nieprawidłowości wynikały właśnie z błędnej oceny dowodów, a nieprawidłowe ustalenia faktyczne były następstwem naruszenia przepisów proceduralnych. Wracając do meritum, kontrola odwoławcza zaskarżonego orzeczenia potwierdziła słuszość wskazań prokuratora. Weryfikacja materiału dowodowego w kształcie zaprezentowanym w uzasadnieniu do wyroku Sądu niższej instancji nie</p>		

mogła zostać zaaprobowana przez Sąd odwoławczy, ponieważ była ona niezgodna z regułami swobodnej oceny dowodów ustanowionymi w art. 7 kpk. Sąd I instancji zbyt ufnie i bez oczekiwanego odniesienia się do istotnych w sprawie dowodów przyznał przymiot wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonych J. W., P. J. i T. P., bagatelizując wszelkie niezgodności oświadczeń podsądnych z okolicznościami wynikającymi jednoznacznie z pozostałych dowodów, które także zostały obdarzone wspomnianą cechą. Chociaż w przedmiotowym postępowaniu zostały zgromadzone dowody przemawiające za wyczerpaniem przez podsądnych wszystkich ustawowych znamion z art. 231 § 1 kk, to Sąd I instancji je zignorował. Wszelkie wskazania świadczące o nieprawidłowościach w trakcie przeprowadzania konkursów, czy przy powierzeniu K. Ł. funkcji głównej księgowej w LO MS zostały przez organ meriti całkowicie zbagatelizowane i dlatego doszło do nieuzasadnionego uniewinnienia wszystkich oskarżonych od stawianych im zarzutów karnych. Swe rozważania w tym zakresie Sąd odwoławczy prezentuje poniżej.

W pierwszej kolejności, kierując się też chronologią zdarzeń należało skupić uwagę na czynności powierzenia K. Ł. przez oskarżonego P. J. z dniem 2 września 2013 r. pełnienia obowiązków głównej księgowej w LO MS, mimo że nie spełniała ona warunków określonych w art. 54 Ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych. Zgodnie z wymienionym przepisem głównym księgowym może być osoba, która oprócz obywatelstwa państwa członkowskiego Unii Europejskiej,

Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, pełnej zdolności do czynności prawnych i korzystania z pełni praw publicznych, niekaranej prawomocnym wyrokiem za przestępstwo przeciwko mieniu, obrotowi gospodarczemu, działalności instytucji państwowych oraz samorządu terytorialnego, wiarygodności dokumentów lub przestępstwo skarbowe, znajomości języka polskiego w mowie i piśmie w zakresie koniecznym do wykonywania obowiązków głównego księgowego, spełnia jeden z poniższych warunków:

a) ukończyła ekonomiczne jednolite studia magisterskie, ekonomiczne wyższe studia zawodowe, uzupełniające ekonomiczne studia magisterskie lub ekonomiczne studia podyplomowe i posiada co najmniej 3-letnią praktykę w księgowości, b) ukończyła średnią, policealną lub pomaturalną szkołę ekonomiczną i posiada co najmniej 6-letnią praktykę w księgowości, c) jest wpisana do rejestru biegłych rewidentów na podstawie odrębnych przepisów, d) posiada certyfikat księgowy uprawniający do usługowego prowadzenia ksiąg rachunkowych albo świadectwo kwalifikacyjne uprawniające do usługowego prowadzenia ksiąg rachunkowych, wydane na podstawie odrębnych przepisów. K. Ł. w dniu powierzenia jej obowiązków głównej księgowej w LO MS nie posiadała ani dyplomu potwierdzającego ukończenie edukacji, o jakiej mowa w pkt a) lub b) wskazanych w zdaniu uprzednim, ani też nie legitymowała się odpowiednim doświadczeniem

w księgowości, a mimo tego dyrektor szkoły P. J. zdecydował się na powierzenie jej obowiązków głównej księgowej. Sąd Okręgowy uznał za wskazane podanie w tym miejscu, iż za praktykę w księgowości uważa się wykonywanie czynności w zakresie prowadzenia, na podstawie dowodów księgowych, ksiąg rachunkowych ujmujących zapisy zdarzeń w porządku chronologicznym i systematycznym, wyceny aktywów i pasywów oraz ustalania wyniku finansowego oraz sporządzania sprawozdań finansowych. Praktyką w księgowości jest także wykonywanie czynności w ramach badania sprawozdania finansowego, pod nadzorem biegłego rewidenta. Nie spełniają powyższego wymogu czynności dokonywane przez tzw. specjalistów ds. płac, np. sporządzanie list wynagrodzeń, deklaracji podatkowych, rocznych informacji o uzyskanych dochodach oraz pobranych zaliczkach na podatek dochodowy (L. L.-W., Ustawa o finansach publicznych. Komentarz, 2011, Lex). Niezbędne jest jeszcze wyjaśnienie, że zgodnie z art. 21 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych jeżeli wymagają tego potrzeby jednostki, pracownikowi samorządowemu można powierzyć, na okres do 3 miesięcy w roku kalendarzowym, wykonywanie innej pracy niż określona w umowie o pracę, zgodnej z jego kwalifikacjami. Przytoczony przepis umożliwia powierzenie pracownikowi samorządowemu wykonywania innej pracy niż określona w umowie o pracę, niemniej jednak musi to być pracownik legitymujący się odpowiednimi kwalifikacjami do wykonywania tej innego rodzaju

pracy. Jak już wspomniano K. Ł. w dniu powierzenia jej obowiązków głównej księgowej LO MS nie spełniała wszystkich wymogów z art. 54 Ustawy o finansach publicznych, a dodatkowo obowiązki głównej księgowej zostały jej powierzone na okres prawie 9 miesięcy, chociaż opisywany przepis art. 21 Ustawy o pracownikach samorządowych limituje taką możliwość do okresu nieprzekraczającego 3 miesięcy w roku kalendarzowym. Nie ulega żadnej wątpliwości, że P. J. powierzając z dniem 2 września 2013 r. K. Ł. wykonywanie obowiązków głównej księgowej w LO MS w P. przekroczył swoje uprawnienia jako dyrektora szkoły i naruszył swoim działaniem zasady przewidziane zarówno w art. 54 Ustawy o finansach publicznych, jak i art. 21 ustawy o pracownikach samorządowych, a przy tym działał na szkodę interesu publicznego albowiem zezwolił na wykonywanie zadań na odpowiedzialnym dla szkoły stanowisku osobie nieposiadającej odpowiednich uprawnień. Trzeba od razu zaznaczyć, że to czy K. Ł. znała się na księgowości, czy też nie jest bez znaczenia dla bytu zarzucanych w tym procesie czynów zabronionych kwalifikowanych z art. 231 kk, choć powinno być uwzględniane przy ustalaniu i ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu. Skoro K. Ł. nie posiadała wymaganego na ten czas wykształcenia i praktyki w księgowości nie mogła wykonywać obowiązków głównej księgowej bez względu na swoją wiedzę w dziedzinie księgowości. Nieistotne dla badania odpowiedzialności karnej każdego z oskarżonych jest także to czy księgi rachunkowe LO MS oraz I LO były prowadzone przez K. Ł. w sposób prawidłowy

i czy w trakcie kontroli tych szkół stwierdzone były jakiegokolwiek nieprawidłowości, do których to aspektów niezasadnie odwoływał się Sąd Rejonowy uzasadniając wyrok uniewinniający. Jeżeli bowiem zgromadzony materiał dowodowy pozwala na ustalenie, że w czasie powierzenia K. Ł. pełnienia obowiązków głównej księgowej w LO MS w P. z dniem 2 września 2013 r. oraz przeprowadzania dwóch konkursów na stanowisko głównej księgowej w LO MS oraz I LO oskarżeni dopuścili się przekroczenia uprawnień i działali przy tym na szkodę interesu publicznego to bez wpływu na penalizację ich zachowań pozostaje to, czy wybrana w sposób sprzeczny z obowiązującymi przepisami osoba na stanowisko głównej księgowej prowadziła księgowość prawidłowo, czy też nie, skoro z uwagi na niespełnianie wymogów co do wykształcenia i praktyki w księgowości nie powinna zostać wybrana na tego typu stanowisko. Jak słusznie podkreślił apelujący, występki z art. 231 § 1 kk nie wymaga dla jego popełnienia skutku w postaci szkody materialnej. Jest to bowiem przestępstwo z konkretnego narażenia na niebezpieczeństwo, tj. materialne, znamienne skutkiem, którym jest wystąpienie niebezpieczeństwa powstania szkody w interesie publicznym bądź prywatnym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2013 r., sygn. II KK 229/13, Legalis Nr 950250). Nie ulega wątpliwości, że w związku z wyborami na stanowisko głównej księgowej i spowodowanie powierzenia tej funkcji nieprofesjonalistcie zaistniało zagrożenie dla interesu publicznego. To czy zaistniało ono w wyniku niewłaściwego działania

(zachowania się) każdego z trójki oskarżonych w niniejszej sprawie nie zostało prawidłowo stwierdzone przez Sąd I instancji.

Przechodząc do rozważań odwoławczych na temat konkursu z 2014 r. na stanowisko głównej księgowej w I LO MS w P. na uwagę zasługuje kilka kwestii wynikających wprost ze zgromadzonego materiału dowodowego, uznanego przez Sąd I instancji za wiarygodny, świadczących o przekroczeniu uprawnień przez J. W., P. J. oraz T. P.. Po pierwsze jako obligatoryjne kryterium wyboru kandydata w trakcie naboru na wymienione stanowisko urzędnicze zostało wskazane przez organizatora konkursu – dyrektora LO MS P. J. – posiadanie co najmniej 5-letniego stażu pracy na stanowiskach urzędniczych w jednostkach samorządowych, które to kryterium nie jest wymienione w art. 54 Ustawy o finansach publicznych jako warunek sine qua non objęcia stanowiska głównego księgowego i legitymowanie się takim stażem pracy w jednostkach samorządowych nie powinno decydować o wyborze danej osoby na takie stanowisko, a mogło być jedynie wskazane jako kryterium dodatkowe pozytywnie wpływające na postrzeganie danego kandydata spełniającego warunki podstawowe do pracy jako główny księgowy w szkole. Wspomniany 5-letni staż pracy na stanowiskach urzędniczych w jednostkach samorządowych miała wyłącznie K. Ł., a pozostałe kandydatki nawet nie wiedziały o takim dodatkowym kryterium i go nie spełniały. Ponadto przystępując do konkursu na główną księgową w LO MS w P. K. Ł. chociaż posiadała już średnie wykształcenie branżowe (z dniem 28 lutego 2014 r. uzyskała

tytuł technika rachunkowości) to nadal nie legitymowała się 6-letnią praktyką w księgowości. Warto zauważyć, że wbrew stanowisku Sądu Rejonowego, dla stwierdzenia braku wymaganego doświadczenia zawodowego dla objęcia stanowiska głównej księgowej po stronie K. Ł. nie było konieczności zasięgnięcia wiadomości specjalnych. Prawdą jest, że w toku niniejszego postępowania powołany został dowód z opinii biegłej M. H., która w logiczny i przystępny sposób wytłumaczyła dlaczego K. Ł. w czasie konkursów przeprowadzonych w roku 2014 oraz 2018 nie spełniała wymogów formalnych z art. 54 ustawy o finansach publicznych dla zatrudnienia jej na stanowisku głównej księgowej. Niemniej jednak solidna analiza akt osobowych K. Ł. w szczególności jej świadectw pracy z poprzednich miejsc zatrudnienia, CV oraz zakresu obowiązków wykonywanych w I LO w P. prowadzi do jednoznacznego wniosku, że wymieniona nie posiadała odpowiedniego doświadczenia zawodowego w trakcie konkursu na główną księgową w LO MS w P. mającego miejsce w 2014 r. Samo już określenie stanowisk pracy K. Ł. świadczonej przez nią w okresie od 9 sierpnia 1996 r. do 30 czerwca 2009 r. wskazują, że nie wykonywała ona w zatrudniających ją zakładach pracy obowiązków z zakresu księgowości w rozumieniu ustawy o rachunkowości. Jedyne w firmie (...) S.A. (okres zatrudnienia od 24 czerwca 2002 r. do 24 czerwca 2003 r.) K. Ł. była zatrudniona na stanowisku „księgowa”. Jednakże w tym wypadku wymienione przez nią w CV obowiązki pracownicze świadczą o tym, że to również nie była praktyka w księgowości. Przechodząc do zatrudnienia w

I Liceum Ogólnokształcącym w P. należy podać, że z dniem 1 sierpnia 2009 r. K. Ł. została zatrudniona na stanowisku kasjer-księgowy, gdzie wykonywała obowiązki nie mogące być uznane za praktykę w księgowości z uwagi na ich ograniczenie do czynności obsługi kasowej szkoły oraz obsługi w zakresie sporządzania list płac pracowniczych, naliczania i rozliczania podatków od wynagrodzeń i składek na ubezpieczenie społeczne. W czasie trwania stosunku pracy K. Ł. w I LO w P. oskarżony P. J. jako dyrektor tej jednostki zmieniał stanowisko K. Ł. najpierw na księgową, a następnie starszą księgową. Niemniej jednak zakres obowiązków wymienionej pozostawał taki sam i nadal nie mógł być uznany za praktykę w księgowości.

Powyższe ustalenia wynikające kategorycznie z przeprowadzonego postępowania dowodowego prowadzą do wniosku, że dla stwierdzenia, iż K. Ł. w czasie aplikowania na stanowisko głównej księgowej w LO MS w P. nie posiadała wymaganego przez przepisy ustawy o finansach publicznych 6-letniego okresu praktyki w księgowości nie wymagały wiadomości specjalnych i stwierdzenie tej przeszkody dla wybrania K. Ł. na stanowisko głównej księgowej było możliwe przez członków komisji konkursowej w ramach formalnego weryfikowania złożonych dokumentów aplikacyjnych. Nie zmienia zapatrywania na powyższą kwestię przedłożony w toku sprawy wydruk wiadomości e-mail wysłanej do K. Ł. przez E. Z. - dyrektora Wydziału Oświaty Starostwa Powiatowego w P.. Kierując do E. Z. zapytanie

odnośnie możliwości objęcia stanowiska głównej księgowej K. Ł. podała bowiem nieprawdziwe informacje co do historii swojego zatrudnienia oraz zakresu wykonywanych na poszczególnych stanowiska obowiązków. W takich okolicznościach nie można traktować jako ważnej dla niniejszego postępowania pozytywnej informacji E. Z. udzielonej zainteresowanej, skoro opierała się ona o dane niezgodne z faktycznym przebiegiem zatrudnienia K. Ł. i przedstawiając swoje stanowisko nie miała dostępu do dokumentów potwierdzających poprzednie okresy jej zatrudnienia. W świetle powyższego jako nieprawidłowe przedstawia się wnioskowanie Sądu I instancji przypisujące wyjaśnieniom oskarżonych J. W., P. J. oraz T. P. przymiot wiarygodności w całości, w szczególności odnośnie stwierdzeń, że byli oni przekonani o spełnianiu przez K. Ł. wszystkich wymagań formalnych niezbędnych dla sprawowania przez nią funkcji głównej księgowej w LO MS. Ta część wyjaśnień podsądnych winna być poczytana jako obrona przez nich linia obrony mająca na celu uniknięcie odpowiedzialności karnej za zarzucane im przestępstwa, która co najważniejsze pozostawała w sprzeczności z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym, przede wszystkim w postaci dokumentów potwierdzających przebieg dotychczasowego zatrudnienia K. Ł., zeznań głównej księgowej w I LO w P. E. K. opisującej dokładnie zadania jakie K. Ł. wypełniała w trakcie zatrudnienia w tej szkole, a także pomocniczo z porządkującą te dane opinią biegłej rewident. Nadmienić należy, że jednym z podstawowych zadań komisji

konkursowej przeprowadzającym procedurę konkursową naboru na określone stanowisko jest zweryfikowanie nadesłanych przez kandydatów aplikacji pod względem formalnym, tj. sprawdzenie czy dana osoba spełnia podstawowe, obligatoryjne, wymagania objęcia danego stanowiska. Czynność ta ma miejsce jeszcze przed rozmowami z kandydatami, zatem komisja gdyby widziała potrzebę zweryfikowania tych niezwykle ważnych dla poprawności przeprowadzenia konkursu danych mogła przykładowo zwrócić się o pomoc do jednostki sprawującej nadzór nad funkcjonowaniem placówek oświatowych. Należy jednak wyraźnie stwierdzić, że Sąd I instancji zbagatelizował tę istotną okoliczność, że członkowie komisji w osobach oskarżonych nie czynili żadnych działań sprawdzających w tym zakresie, bezpodstawnie akceptując kandydaturę K. Ł., co skutkowało wyborem na stanowisko głównej księgowej osoby bez wymaganego przepisami doświadczenia w księgowości. Zdaniem Sądu Okręgowego rację miał przy tym apelujący prokurator, że Sąd Rejonowy zbyt pochopnie uznał za prawdziwe oświadczenia oskarżonej J. W., iż w trakcie przeprowadzania konkursu na główną księgową w 2014 r. jej rola ograniczała się jedynie do protokolowania i nie brała ona aktywnego udziału w pracach komisji (nie znała warunków przeprowadzenia konkursu, nie zadawała pytań i nie wiedziała, że będzie członkiem komisji), które to wskazania stoją w całkowitej opozycji do treści protokołu z tego konkursu, na którym podpis J. W. widnieje nie tylko w rubryce „protokolant”, ale także podpisała się ona na tym

dokumencie jako „członek komisji”. Znamiennym jest, że podsądna nie potrafiła logicznie wyjaśnić dlaczego podpisała protokół jako członek komisji konkursowej. To natomiast, że jej rola jako członka komisji konkursowej, zgodnie z jej wyjaśnieniami, była bierna nie świadczy o tym, iż była bez znaczenia, skoro dla ważności prac komisji potrzebny był skład trzyosobowy i formalnie wchodziła ona w skład tego gremium. Podnoszone przez oskarżoną okoliczności winny też podlegać ocenie pod kątem poprawności i rzetelności wywiązania się przez nią z obowiązków jako członka komisji konkursowej. Ponadto, Sąd Rejonowy choć ustalił, że J. W. jest szwagierką K. Ł. (jedynego uczestnika konkursu) to właściwie zignorował tę okoliczność, która zdaniem organu odwoławczego nie jest bez znaczenia, zwłaszcza uwzględniając szereg innych nieprawidłowości do jakich doszło w trakcie przeprowadzania konkursu na stanowisko głównej księgowej w LO MS w roku 2014, wymagających kompleksowej analizy. Takiego wszechstronnego zbadania i zbiektywizowanego uwzględnienia występujących w sprawie okoliczności zabrakło przy orzekaniu przez Sąd Rejonowy zakończonym wyrokiem uniewinniającym. Dla tego Sądu nie było zastanawiające, że oskarżona J. W. nie widziała żadnych przeciwskazań i nie sprzeciwiła się P. J. by iluzorycznie tworzyć skład komisji konkursowej, mimo że wiedziała o zgłoszonej kandydaturze swojej szwagierki K. Ł.. Okoliczność ta dodatkowo poddaje w wątpliwość szczerść wyjaśnień podsądnej. Sąd Okręgowy zwraca jeszcze uwagę na to, że ogłoszenie konkursu na wolne stanowisko głównego księgowego w

LO MS zbiega się z uzyskaniem przez K. Ł. policealnego wykształcenia branżowego i do czasu zakończenia tego konkursu obowiązki głównej księgowej w tej placówce były powierzone właśnie K. Ł. chociaż nie posiadała ona odpowiedniego wykształcenia i wymaganej praktyki w księgowości, przy czym okres powierzenia obowiązków przekraczał maksymalny termin przewidziany w art. 21 Ustawy o pracownikach samorządowych. Taki stan rzeczy w połączeniu z pozostałymi stwierdzonymi wyżej nieprawidłowościami w przeprowadzeniu omawianego konkursu winien skłonić Sąd Rejonowy do bardzo ostrożnej i zdecydowanie wnikliwszej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, zwłaszcza wyjaśnień oskarżonych będących członkami komisji konkursowej. Na podkreślenie zasługuje tu okoliczność, że żaden z członków komisji nie zgłaszał jakichkolwiek wątpliwości odnośnie określenia warunków wyboru na stanowisko głównej księgowej, a instrumentalnie nastąpiło to dopiero na etapie procesu karnego. Oskarżeni także nie przedstawili Sądowi Rejonowemu rzeczowej argumentacji na temat weryfikacji kandydatury K. Ł.. Tych elementów oceny wyjaśnień oskarżonych zabrakło po stronie organu meriti przy analizie materiału dowodowego i wszystkie te uchybienia razem wzięte spowodowały konieczność uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy tożsame uchybienia dotyczące oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego stwierdził w toku kontroli

odwoławczej zarzutu z pkt 3 aktu oskarżenia stawianego oskarżonemu P. J., co do przebiegu konkursu na stanowisko głównej księgowej w I LO w P. mającego miejsce w 2018 roku. W procedurze konkursowej, podobnie jak w roku 2014 doszło do szeregu nieprawidłowości, których Sąd Rejonowy niestety nie dostrzegł oceniając dowody i nie wziął ich pod uwagę wnioskując o braku wyczerpania wszystkich ustawowych znamion przestępstwa z art. 231 § 1 kk przez P. J.. Komisja konkursowa w składzie: P. J., R. S., A. D. i G. W. sprawdzając nadesłane przez cztery kandydatki dokumenty nie dostrzegła, że K. Ł. nie spełnia wszystkich wymogów z art. 54 ustawy o finansach publicznych, wymienionych dokładnie w poprzedniej części uzasadnienia. W dacie przeprowadzenia konkursu legitymowała się ona dyplomem ukończenia studiów podyplomowych na Uniwersytecie Ekonomicznym w P., jednakże ponownie nie posiadała odpowiedniej praktyki w księgowości (która liczona jest od chwili uzyskania dyplomu ukończenia studiów wyższych). Ponadto P. J. jako przewodniczący komisji konkursowej zezwolił na częściowe przeprowadzenie konkursu przy nieobecności jednego z członków komisji, tj. G. W.. Zaznaczyć należy, że na mocy Zarządzenia nr (...) Dyrektora I Liceum Ogólnokształcącego w P. z dnia 8 lutego 2018 r. w sprawie rozpoczęcia procedury rekrutacyjnej i ogłoszenia o naborze na wolne stanowisko głównego księgowego powołana została komisja rekrutacyjna w składzie: P. J., R. S., G. W. oraz A. D.. Zaznaczenia przy tym wymaga, że po tej dacie nie zostało

wydane żadne zarządzenie o zmianie składu komisji rekrutacyjnej, a więc skład komisji na każdym etapie konkursu powinien być taki sam i w przypadku nieobecności jednego z członków komisji należało odstąpić od przeprowadzania danej czynności. Zauważyć także trzeba, że żaden z protokołów prac komisji konkursowej nie został podpisany przez P. J. – przewodniczącego komisji. W takim przypadku komisja powinna przedstawić protokoły, sporządzone zgodnie z wymogami z przesłuchania kandydatów i wynikami prac komisji dyrektorowi szkoły, który ma moc wyboru kandydata. Tak się jednak nie stało, a kandydatura K. Ł. na stanowisko głównej księgowej w I LO została wybrana z naruszeniem przepisów prawa. Istotne jest również, że procedura oceniania kandydatek w ramach konkursu przeprowadzonego w 2018 r. nie była zgodna z Regulaminem przeprowadzania naboru na wolne stanowisko urzędnicze, w tym wolne kierownicze stanowisko urzędnicze w I Liceum Ogólnokształcącym w P.. Członkowie komisji rekrutacyjnej przyznali bowiem razem punkty każdej z kandydatek, gdy tymczasem zgodnie z regulaminem każdy z członków komisji powinien samodzielnie przyznać swoją punktację każdej z kandydatek, a następnie te punkty winny być zsumowane (z pominięciem punktów odnośnie wykształcenia danej kandydatki). Poza tym nie sposób prześledzić adekwatności przydzielenia punktów dla każdej z kandydatek skoro największa ilość punktów została przydzielona za rozmowę kwalifikacyjną. Sąd Okręgowy analizując protokoły dotyczące każdej z kandydatek, przyznał rację apelującemu, który zwrócił uwagę i na tą

nieprawidłowość, że K. Ł. otrzymała dodatkowe punkty za przedłożone wraz ze swoją aplikacją listy motywacyjne, kiedy w treści ogłoszenia o naborze na wolne stanowisko głównej księgowej nie było informacji o możliwości załączenia do zgłoszenia tego typu dokumentów. Zadziwiające i wręcz bulwersujące jest to, że Sąd Rejonowy zupełnie pominął wynikającą z miarodajnej opinii biegłego informatyka D. B. okoliczność, że K. Ł. miała dostęp do protokołów z rozmów wszystkich kandydatek na stanowisko głównej księgowej w I LO w P. i wielokrotnie edytowała i drukowała na swoim komputerze służbowym plik zawierający protokół z jej rozmowy z komisją rekrutacyjną. Nadto składając zeznania K. Ł. sama przyznała, że przed przeprowadzeniem konkursu P. J. i A. D. omawiali z nią pytania jakie można zadać w ramach tego konkursu. Wszystkie wymienione nieprawidłowości wskazują na nierzetelność przeprowadzonego w 2018 r. konkursu na stanowisko głównej księgowej w I LO w P. i brak obiektywizmu powołanej przez P. J. komisji konkursowej. Nie ma przy tym znaczenia, że pozostałe kandydatki (poza K. Ł.) nie czuły się skrzywdzone wynikami konkursu skoro nie miały wiedzy o naruszeniach do jakich doszło w jego trakcie, co trafnie zauważył oskarżyciel publiczny w ramach kontrargumentacji do wyroku uniewinniającego. Podobnie zeznania R. S., A. D., G. W. i M. T. nie były żadną przeszkodą by rozważyć przypisanie P. J. odpowiedzialności karnej za czyn z art. 231 § 1 kk, w związku z przekroczeniem uprawnień jako dyrektora I LO w P. w toku wspomnianego konkursu i działaniem w ten sposób na

szkodę interesu publicznego. To, że wymienione osoby zeznały o swoich odczuciach co do niewywierania na nie nacisku nie wyklucza, że w toku konkursu do istotnych uchybień doszło, czego pełną świadomość miał przewodniczący komisji, który doprowadził do wybrania na stanowisko głównej księgowej K. Ł. nie posiadającej na ten czas wymaganej przepisami prawa praktyki w księgowości.

Sąd II instancji zatrzyma się jeszcze w tym miejscu na ocenie prawnej zarzucanych oskarżonym zachowań. Jak już wyżej wspomniano przestępstwo z art. 231 § 1 kk jest przestępstwem bezskutkowym, w tym znaczeniu, że nie jest konieczne by wystąpił jakikolwiek uszczerbek w chronionych prawem dobrach. Wystarczy, że wystąpi zagrożenie takim uszczerbkiem. Innymi słowy przestępstwo z art. 231 § 1 kk ma charakter formalny, należy więc do przestępstw abstrakcyjnego narażenia na niebezpieczeństwo, zaś działanie na szkodę interesu publicznego (czy też prywatnego) nie jest charakterystyką skutku, ale zachowania sprawcy (wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 26 listopada 2018 r., sygn. akt IV AKa 1741/18, Lex nr 2611155). Wskazania te będą istotne w trakcie rozważań co do wyczerpania przez oskarżonych wszystkich ustawowych znamion zarzucanych im przestępstw. Dla przypisania odpowiedzialności karnej za przestępstwo z art. 231 § 1 kk nie ma konieczności ustalenia, w oparciu o zgromadzone dowody, że doszło do powstania szkody w majątku publicznym, wystarczająca jest możliwość abstrakcyjnego (niemniej jednak skonkretyzowanego) przyjęcia, że doszło do narażenia interesu publicznego na szkodę. Zdaniem

Sądu odwoławczego postawienie takich wniosków w poddanej kontroli sprawie jest możliwe albowiem doprowadzenie do wyboru na odpowiedzialną w strukturach szkoły i ważną od strony finansowej funkcję głównej księgowej osoby nie spełniającej podstawowych wymagań na tego typu stanowisko stanowi zagrożenie dla interesu publicznego. Obejmowanie takich stanowisk odbywa się w toku konkursów właśnie po to by zapewniona było odpowiednia i faktyczna weryfikacja każdego z kandydatów pod kątem spełniania wymagań określonych przepisami prawa na dany rodzaj stanowiska. Procedura konkursowa zaś nie jest tak skomplikowana pod względem prawnym by wymagane było każdorazowo powoływanie specjalisty. W tym wypadku oskarżeni P. J. i T. P. posiadali dodatkowo wieloletnie doświadczenie w komisjach konkursowych, które tym bardziej dawało podstawy by przyjmować, że były to z założenia osoby kompetentne i zdolne do zbadania warunków kandydata.

Podsumowując, podniesiony w apelacji zarzut co do istoty okazał się słuszny, gdyż wynikały z niego konkretne uchybienia w zakresie zasad logicznego rozumowania, których dopuścił się Sąd I instancji w wyciągnięciu jednostronnych wniosków z zebranego w niniejszej sprawie materiału dowodowego. Przede wszystkim skarżący wykazał merytoryczną niesłuszność wniosku Sądu I instancji co do tego, że dla stwierdzenia, że K. Ł. nie spełniała obowiązkowych wymogów określonych w art. 54 Ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych do pełnienia funkcji głównej księgowej

w liceach w P. konieczna była wiedza specjalna i zasięgnięcie opinii biegłego rewidenta. W konsekwencji, sprzeczne z faktami, doświadczeniem życiowym i wskazaniami wiedzy okazały się twierdzenia tego Sądu, że działania oskarżonych nie były w związku z tym zawinione. Mankamenty rozumowania Sądu Rejonowego musiały skutkować uchynieniem zaskarżonego orzeczenia i przekazaniem sprawy w zakresie czynów zarzucanych oskarżonym, do ponownego rozpoznania w pierwszej instancji.

Sąd II instancji zgłasza jednak zastrzeżenia do przyjętej w akcie oskarżenia kwalifikacji prawnej czynów zarzucanych oskarżonym J. W., P. J. oraz T. P.. Oskarżyciel publiczny w przypadku każdego z podsądnych w zarzutach przyjął, że działali oni w celu uzyskania korzyści majątkowej. Tymczasem w aktach sprawy brak jest dowodów na potwierdzenie oskarżenia na takie okoliczności. Sąd Rejonowy ponownie rozpoznający sprawę, w przypadku uznania sprawstwa i zawinienia oskarżonych winien mieć to na względzie i być gotowym na odpowiednią modyfikację opisu czynów i kwalifikacji prawnej, by dostosować je do ustaleń faktycznych jakich można w tej sprawie dokonać w oparciu o dostępny materiał dowodowy. Konieczna zdaniem organu odwoławczego będzie jeszcze ingerencja w kwalifikację prawną czynu zarzucanego J. W. albowiem nieprawidłowo określono formę zjawiskową zarzucanego jej czynu karalnego jako podżeganie, kiedy w rzeczywistości jej zachowania powinny być analizowane jako pomocnictwo (art. 18 § 3 kk zamiast art. 18 § 2 kk)

do przestępstwa przekroczenia uprawnień urzędniczych.

Na koniec zaznaczenia wymagało, że Sąd Okręgowy rozpoznawszy obydwie zarzuty podniesione przez oskarżyciela publicznego, w ramach swoich rozważań przedstawionych w tym uzasadnieniu odniósł się do tych wskazań prokuratora przedstawionych w uzasadnieniu środka odwoławczego, które uznał za istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. W apelacji prokuratorskiej zawarto szereg okoliczności ubocznych, które obiektywnie rzecz biorąc nie miały wpływu na zbadanie poprawności wydanego rozstrzygnięcia i pozostawały bez znaczenia dla wydania orzeczenia o charakterze kasatoryjnym. Oskarżyciel publiczny wysnuwał niekiedy zbyt daleko idące wnioski, jak chociażby przykładowo stwierdzenie, że niepodpisanie protokołu z przeprowadzonej z K. Ł. w 2018 r. rozmowy kwalifikacyjnej świadczyło o nieodbyciu się takiej rozmowy. W aktach sprawy zgromadzono dowody wskazujące na przeprowadzenie takiej rozmowy z komisją rekrutacyjną i nie sposób było kategorycznie twierdzić, że nie miała ona miejsca. To natomiast, że w toku tego konkursu doszło do innych poważnych nieprawidłowości jest innym zagadnieniem.

Wniosek

Uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Postępowanie odwoławcze wykazało szereg nieprawidłowości przy ocenie dowodów, jakich dopuścił się Sąd Rejonowy. Sąd Okręgowy stwierdził następczo, że nieuzasadnione było wnioskowanie Sądu I instancji o braku podstaw faktycznych dla przypisania oskarżonym zachowań wypełniających ustawowe znamiona zarzucanych im przestępstw z art. 231 § 1 kk (typ podstawowy). Z uwagi zaś na obowiązywanie reguły ne peius ustanowionej w art. 454 § 1 kpk Sąd II instancji nie mógł wydać orzeczenia skazującego w sytuacji kiedy oskarżeni zostali uniewinnieni w pierwszej instancji. Dlatego niezbędne było uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego merytorycznego rozpoznania, z zaznaczeniem dla Sądu który będzie powtórnie procedował, konieczności rzetelnej, wszechstronnej i całkowicie zobiektywizowanej oceny dowodów. Szczęólnego podkreślenia wymaga potrzeba uwzględnienia szeregu nieprawidłowości omówionych przez Sąd odwoławczy w niniejszym uzasadnieniu, do jakich doszło zarówno przy powierzeniu K. Ł. obowiązków głównej księgowej w LO MS w P. oraz w toku dwóch konkursów na stanowisko głównej księgowej przeprowadzonych w 2014 oraz 2018 r., z kandydaturą wyżej wymienionej.</p>	

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	

Zwięzłe o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwięzłe o powodach utrzymania w mocy	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięzłe o powodach zmiany	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia	

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
<p>Stwierdzone w wyniku kontroli instancyjnej uchybienia dotyczące oceny materiału dowodowego i w następstwie błędy w ustaleniach faktycznych odnośnie winy i sprawstwa każdego z oskarżonych, spowodowały konieczność uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu w Pile do ponownego rozpoznania. Wyrok wymagał uchylenia, a sprawa przekazania do ponownego rozpoznania z uwagi na wydanie wyroku uniewinniającego przez Sąd Rejonowy oraz regułę ne peius wyrażoną w art. 454 § 1 kpk. Niezbędne będzie więc przeprowadzenie na nowo przewodu sądowego w całości i ponowna ocena całego zgromadzonego materiału dowodowego, zgodnie ze wszystkimi dyrektywami z art. 7 kpk, co pozwoli na wydanie słusznego wyroku w tej sprawie.</p>		
<p>0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</p>		
<p>Rozpoznając ponownie sprawę, Sąd I instancji winien przeprowadzić ponownie przewód sądowy w</p>		

całości, wnikliwie i szczegółowo ocenić zgromadzony materiał dowodowy (zwracając uwagę na to by argumentacja przedstawiona w uzasadnieniu wyroku poddawała się ewentualnej kontroli instancyjnej), i to zgodnie z obowiązującymi w tym przedmiocie regułami (art. 4 kpk, 7 kpk i 410 kpk), po czym rozważyć w stosunku do każdego z oskarżonych, czy materiał ten potwierdza zarzuty aktu oskarżenia. Analizując możliwość przypisania J. W., P. J. i T. P. odpowiedzialności karnej Sąd ten winien mieć na względzie wszystkie okoliczności, wyszczególnione dokładnie przez Sąd Okręgowy w niniejszym uzasadnieniu (zwłaszcza w pkt 3.2.). Sąd I instancji będzie przy tym zobligowany wziąć pod uwagę szereg wykazanych przez apelującego nieprawidłowości do jakich doszło zarówno przy powierzeniu K. Ł. obowiązków głównej księgowej w LO MS w P. z dniem 2 września 2013 r., jak i w trakcie przeprowadzania konkursów na stanowisko głównej księgowej mających miejsce w latach 2014 oraz 2018. Sąd Okręgowy uczula przy tym na konieczność wnikliwej ale też ostrożnej oceny wyjaśnień oskarżonych, które wymagać będą jeszcze zestawienia z okolicznościami wynikającymi z pozostałego zgromadzonego materiału dowodowego, zwłaszcza tego bez wpływowego, utrwalonego w formie dokumentów. W przypadku uznania sprawstwa i winy niezbędne będzie także odpowiednie zmodyfikowanie zarówno opisów czynów zarzucanych oskarżonym, jak i kwalifikacji prawnej aby odzwierciedlały one ustalenia faktyczne poczynione w oparciu o wiarygodny materiał dowodowy. W tym aspekcie Sąd Rejonowy powinien uwzględnić rozważania organu odwoławczego

przedstawione w przedostatnim akapicie pkt 3.2. Powinnością sądu przy określaniu odpowiedzialności karnej danej osoby, jest bowiem podjęcie rzetelnej próby dokonania ustaleń należycie umocowanych w całym materiale dowodowym sprawy oraz w przepisach prawa i zindywidualizowana penalizacja każdego z czynów. Dopiero po przeprowadzeniu wszystkich tych czynności możliwe będzie wydanie trafnego wyroku wobec oskarżonych J. W., P. J. oraz T. P..

0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
7. PODPIS	
Mariusz Sygrela Hanna Bartkowiak Leszek Matuszewski	